č. 62 z r. 1869, § 5 zákona č. 226 z r. 1922 a předpisy zákonů o právních svazcích učitelstva, v tomto případě §§ 1 — 16 čes. zem. zák. č. 86 z r. 1875) jde, že v zásadě každému učiteli je systemisačně přikázáno určité místo na určité škole. Na tom není změněno nic tím, že novější zákon (č. 306 z r. 1920) zavedl kategorii def. učitelů bez určení služ. místa, poněvadž zavedením této nové instituce nechtěl zákon změniti shora zmíněnou zásadu, nýbrž chtěl jenom výhodu def. ustanovení, zejména v ohledu platovém a co do rozvazatelnosti služ. poměru, poskytnouti za určitých předpokladů též takovým učitelům, kteří na určité místo na určité škole nemohli býti ustanoveni. Lze tedy o přeložení učitele mluviti jen, bylo-li učiteli na určité místo již jmenovanému propůjčeno jiné určité služ. místo. Předpokládá tedy přeložení učitele systemisační stav jeho jak ke služ. místu, jež dosud zastával, tak ke služ. místu, na něž byl nově povolán. Z toho plyne, že není-li tu takového vztahu, nárok na náhradu stěhovacích výloh učiteli nepřísluší, třeba byl jmenován definitivně, jestliže toto jmenování stalo se bez určení služ. místa. Je tedy z nároku na náhradu stěhovacích výloh vyloučen učitel, který jest svým jmenovacím dekretem ustanoven výhradně jen, aby konal úřední funkce mu svěřené podle potřeby, na kterémkoli místě určitého obvodu, poněvadž učitel takový, jsa takto ustanoven pro celý obvod a tedy vlastně pro všechna služ. místa určitého druhu tohoto obvodu, není k žádnému z nich v systemisačním vztahu. Učitel takový není pak »přesazován«, nýbrž toliko přikazován tam, kde jest ho právě třeba.

V tomto případě neuznal žal. úřad nárok st-lův na náhradu stěhovacích výloh z důvodu, že st-l jest pouze zastupujícím učitelem, tedy že není ustanoven na určité místo učitelské. Tento předpoklad jest ve shodě se správními spisy, neboť podle dekretu ošv-u v Ž. z 29. listopadu 1923 byl st-l před tím, než byl povolán na obecnou školu ve V., toliko zastupujícím učitelem v D. a nebyl dekretem tím ustanoven pro určité místo, nýbrž za zastupujícího učitele na ob. školách a jen na dobu potřeby pověřen vyučováním na škole ve V.

Stížnost správnost předpokladu toho ani nepopírá, nýbrž namítá jen, že st-li nárok uplatňovaný přísluší, poněvadž je def. učitelem. Poněvadž však tato okolnost, jak uvedeno, sama o sobě pro nárok jí uplatňovaný rozhodna není, slušelo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 5704.

Učitelstvo: * Učitel, jemuž při zkoušce učitelské způsobilosti byla zkouška dospělosti prominuta, nemá nároku, aby se mu pro výměru započetla služební doba před zkouškou způsobilosti ve výměře delší dvou let.

(Nález ze dne 26. května 1926 č. 11.206).

Věc: František W. v J. proti ministerstvu školství a národní osvěty o pensijní příspěvky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l domáhal se v řízení správním toho, aby byl dnem 1. října 1923 sproštěn placení pensijních příspěvků, poněvadž prý dnem tím dovršil 34 leta, 6 měsíců učitelské služby.

Zšr mor. žádost zamítla z důvodu, že st-l dovrší 34 leta, 6 měsíců služby a nabude tím nároku na plné výslužné teprve dne 1. prosince 1926, poněvadž vykonal zkoušku způsobilosti 14. listopadu 1896, při zkoušce té mu bylo prominuto předložiti vysvědčení dospělosti a počítají se mu 2½ leta na vál. pololetích, takže jest ideálním počátkem jeho služ. doby započítatelné do pense den 14. květen 1892. Min. škol. nař. rozhodnutím odvolání st-le zamítlo, poněvadž § 27 par. zák. mluví pouze o službě počáteční jako službě do pense úplně započítatelné, ze služby pak st-lem před dosažením kvalifikace konané započítávají se mu podle § 16 odst. 2 cit. zák. pouze 2 l e t a jako služba počáteční a tato byla mu do pense rozhodnutím zšr-y započtena.

Stížnost namítá, že žal. úřad neprávem se dovolává též § 16 par. zák., poněvadž tento § platí jen pro zařazení do hodn. tříd a pro postup, netýče se však započtení některé ze služ. dob do pense, nýbrž tuto otázku upravuje výhradně § 27 zákona toho, který v odst. 3 vyslovuje beze všeho omezení, že pro nárok na pens. požitky sluší započísti veškerou dobu, kterou ztrávil učitel v počáteční službě na veř. školách před svým zařazením do požitků hodn. třídy. Stížnost je na omylu. Odstavec 3 § 27 par. zák. stanoví: »Do služ. doby ve smyslu tohoto zákona započítatelné k nároku na odpočinek, na výslužné (odbytné) a zaopatř. požitky pozůstalých po učiteli, jest započítati také veškerou služ. dobu, kterou ztrávil v počáteční službě školní na veř. školách, než byl zařaděn do platů hodn. tříd některé skupiny úřednické (§§ 15 až 23).« Ustanovení to nelze vykládati beze zření k právnímu stavu, jaký tu byl do vydání par. zákona. Podle tohoto právního stavu — viz § 56 říš. zákona o školách ob. ze 14. května 1869 č. 69 ř. z. a ze zákonů o právních svazcích učitelstva § 55 čes. zák. z 19. prosince 1875 č. 86 z. z., § 63 mor. zák. z 24. ledna 1870 č. 18 z. z. ve znění zák. ze 4. května 1906 č. 39 z. z. a § 73 slez. zák. ze 6. listopadu 1901 č. 42 z. z. ve znění zák. z 5. února 1908 č. 22 z. z. — byla zásadně do pense započítatelna služ. doba, vykonaná učitelem teprve po odbyté zkoušce učitelské způsobilosti a z doby před tím odsloužené jen podle mor. a slez. zákona doba dvou let. Tímto právním stavem vysvětluje se slůvko »také« v 3. odst. § 27 par. zák. použité, majíc naznačiti, že pro příště byla ona zásada dosavadního zákonodárství opuštěna. Zrušiv takto dosavadní omezení, nezamýšlel však par. zákon započísti k nároku na odpočinek učitele jeho služ. dobu bez výhrady, načež ustanovil výslovně, že započísti jest veškerou služ. dobu, kterou učitel ztrávil v počáteční službě na veř. školách, než byl zařazen do platů hodn. tříd některé skupiny úřednické, při čemž výslovně poukázal k §ům 15 až 23. Z toho je patrno, že ze započtení k nároku na odpočinek je vyloučena nejen služba na školách soukromých, nýbrž také ona doba, ke které se podle §ů 15 až 23 při zařazení do platů hodn. tříd nepřihlíží.

Je-li tomu tak, pak učiteli, kterému bylo při zkoušce způsobilosti prominuto předložiti vysvědčení dospělosti, nelze z doby odsloužené — třeba na školách veřejných — před zkouškou způsobilosti započísti k nároku na odpočinek více než dvě leta, poněvadž se mu podle odst. 2 § 16 v § 27 v té příčině výslovně dovolaného započítávají při zařazení do platů hodn. tříd jen tato dvě leta. — —